

Van : Dr. H. R. van Houten

Aan : S

Onderwerp: Bespreking bij de Minister-President
over de a.s. onderhandelingen met
Engeland.DGES
DGPZ
DIE
DVO
DEU

Gisterenavond heb ik een gesprek bijgewoond, dat door de Minister-President en de Ministers de Pous, Marijnen en Zijlstra met de Heer Mansholt is gehouden over de gedachten, die bij de Commissie leven inzake de aanstaande onderhandelingen met Engeland.

De Heer Mansholt begon een krachtig pleidooi te houden voor het beginsel van communautaire onderhandelingen met Engeland, die liefst door de Europese Commissie, maar in ieder geval door één spokesman zouden moeten worden gevoerd. Voor een President van de onderhandelingsvergadering gevoelde hij weinig. Ik stelde hem op de hoogte van mijn gesprek met Spaak en wees hem erop, dat Frankrijk nimmer de Commissie als onderhandelaar zou accepteren, behalve misschien in de persoon van Hallstein als van te voren uit Duits-Frans overleg zou zijn komen vast te staan, dat Hallstein bereid zou zijn vergaand in het Franse spel mee te spelen. Het doorborduren op de gedachte aan één spokesman zou kunnen leiden tot een combinatie Hallstein voor de Commissie en in de eerste helft van 1962 Couve voor de Raad. Indien de Commissie, zoals Mansholt beweerde, sterk geporteerd was voor de toetreding van Engeland, dan zou een dergelijk perspectief haar toch niet aangenaam kunnen zijn.

Mansholt bracht nog de persoon van Rey als onderhandelaar naar voren, maar gaf toe, dat dit geen reële mogelijkheid is.

Ook de Ministers Zijlstra en de Pous bleken het standpunt van de heer Mansholt niet te kunnen delen en, al waren zij niet geporteerd voor een straf multilateraal optreden, toch bleken zij voor een voorzitter in de persoon van Spaak alles te gevoelen. Ik kreeg de indruk, dat Minister Marijnen in sterkere mate nog gekant was tegen de z.g. bilaterale benadering. Uiteindelijk bleek een zekere eensgezindheid te bestaan om

- a) een algemene voorzitter te hebben liefst in de persoon van Spaak;
- b) de woorden multilateraal en bilateraal te vermijden en op dit punt een meer pragmatische benadering voor te staan. Eén vaste spokesman zou dan ook vermeden moeten worden.

Er was ook algemene voorkeur voor Brussel als plaats voor de onderhandelingen en het vergaand steunen van de Belgische positie ten deze.

Tenslotte was er algemene beduchtheid, dat de Fransen en Engelsen elkaar zouden vinden om het communautaire karakter van de EEG te ondermijnen, waartegen zeker door Nederland stelling zou moeten worden genomen.